

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/242/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2717204098
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Renáta Gavalcová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2717204098.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Renáta Gavalcová a sudcov: JUDr. Martin Holíč a JUDr. Bibiána Ťažiarová, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: V. I., C. I. XXX, o zaplatenie sumy 4.472,08 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Skalica zo dňa 3. októbra 2019, č.k. 2Csp/121/2017-168 takto

r o z h o d o l :

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti lehoty na plnenie priznanej pohľadávky (výrok I.), v napadnutej zamietajúcej časti (výrok II.) a v závislých výrokoch o náhrade trov konania (výrok III. a IV.) p o t v r d z u j e .

II. Žalovanej sa voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.369,88 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 3.367,47 eur od 2.6.2017 do zaplatenia tak, ako bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Skalica sp. zn. 2Csp/121/2017-98 zo dňa 06.03.2018, v tejto časti právoplatný dňa 28.04.2018, a to všetko v splátkach vo výške 94,- eur mesačne, splatné vždy k poslednému dňu v mesiaci počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku v časti povolenia splátok, pod následkom straty výhody splátok pri nezaplatení jednej z nich (výrok I.). Vo zvyšku súd žalobu zamietol (výrok II.); žalobcovi priznal náhradu trov konania v prvom stupni voči žalovanej v rozsahu 43,60 % (výrok III.) a vo výroku IV. žalobcovi súd priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), h), i), l), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., § 517 ods. 1, 2, § 232 ods. 3, 4, § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 CSP.

3. Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že rozsudkom sp. zn. 2Csp/121/2017 - 98 zo dňa 06.03.2018 zaviazal žalovanú na úhradu sumy žalobcovi vo výške 3.369,88 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 3.367,47 eur od 02.06.2017 do zaplatenia a to všetko v splátkach vo výške 50,00 eur mesačne, splatných vždy k poslednému dňu v mesiaci počnúc právoplatnosťou rozsudku pod následkom straty výhody splátok pri nezaplatení jednej z nich. V II. výroku súd žalobu vo zvyšku zamietol a v III. výroku žalobcovi súd priznal náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 43,60%. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 28.04.2018 okrem zamietajúcej časti, v časti povolenia splátok a výroku o trovách. Proti uvedenému rozsudku podal žalobca odvolanie v rozsahu zamietnutej časti a v časti, ktorou súd povolil žalovanej splácať dlh v splátkach po 50,00 eur mesačne, splatných vždy k poslednému dňu v mesiaci počnúc právoplatnosťou rozsudku pod následkom straty výhody splátok pri nezaplatení jednej

z nich. Krajský súd v Trnave rozhodol dňa 16.04.2019 uznesením sp. z n. 9Co/179/2018 - 137, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti lehoty na plnenie priznanej pohľadávky vo výroku I., v napadnutej zamietajúcej časti (výrok II.), ako aj v závislom výroku o náhrade trov konania (výrok III.) zrušil a vec v zrušenom rozsahu vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Krajský súd v Trnave uzavrel, že záver prvoinštančného súdu o tom, že predmetný úver sa považuje v dôsledku absencie obligatórnej náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, teda výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v nadväznosti na § 11 ods. 1 písm. a) citovaného zákona za bezúročný a bez poplatkov, za neopodstatnený a nedôvodný. Ďalej odvolací súd konštatoval, že z odôvodnenia rozhodnutia vôbec nevyplýva, prečo žalovanej u ktorej neboli zistené jej mesačné príjmy ani príjmy ostatných členov žijúcich v spoločnej domácnosti, ani mesačné výdavky, povolil splátky vo výške 50,00 eur mesačne, a teda z rozhodnutia vôbec nevyplýva či a ako mal preukázané tvrdenia žalovanej ohľadom jej sociálnej a rodinnej situácie.

4. Na základe uvedeného sa súd zameril na splnenie všetkých náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 z. z. Zo zmluvy súd zistil, že žalovanej bol poskytnutý úver vo výške 5.000,- eur s fixnou úrokovou sadzbou 13,9%, bez poistenia, poplatok za úver 150,00 eur a žalovaná sa zaviazala predmetný úver veriteľovi vrátiť spolu s dohodnutými úrokmi a poplatkami v 96 mesačných splátkach vo výške splátky 87,19 eur. Termín splatnosti bol dohodnutý na 25. deň kalendárneho mesiaca, splatnosť úveru 25.08.2023, výška RPMN 16,12%, odplata 16,9%, úrok z omeškania 5% ročne. Medzi povinné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere patrí podľa § 9 ods. 2 písm. g) citovaného zákona uvedenie celkovej výšky a konkrétna mena spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie. Rozsudkom C-377/14 Súdny dvor vo veci účastníkov J. K. M. a R. M. proti FINWAY a.s. súdny dvor vo svojej odpovedi na štvrtú otázku v bodoch 81 - 91 uviedol nasledovné: „Svojou štvrtou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, akým spôsobom sa má vykladať pojem „celková výška úveru obsiahnutý v čl. 3 písm. l) a článku 10 ods. 2 smernice 2008/48 a pojem „výška čerpania“ obsiahnutý v bode I prílohy I tejto smernice. 83. Treba pripomenúť, že celková výška úveru v zmysle smernice 2008/48 je v jej článku 3 písm. l) vymedzená ako maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o úvere. 84. Podľa článku 3 písm. g) tejto smernice celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom sú všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o úvere a ktoré sú veriteľovi známe. Podľa čl. 3 písm. i) uvedenej smernice RPMN sú celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky úveru, prípadne vrátane nákladov v súlade s čl. 19 ods. 2 smernice (poznámka súdu - § 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z. z.). 85. Keďže je pojem „celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť“ vymedzený v článku 3 písm. h) smernice 2008/48 (pozn. súdu: § 2 písm. h) zákona č. 129/2010 Z. z.) ako „súčet celkovej výšky úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom“, vyplýva z toho, že pojmy „celková výška úveru“ a „celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom“ sa vzájomne vylučujú a celková výška úveru preto nemôže zahrňovať sumy, ktoré vstupujú do celkových nákladov na úver pre spotrebiteľa. 86. Do celkovej výšky úveru v zmysle čl. 3 písm. l) a čl. 10 ods. 2 smernice 2008/48 nemožno zahrnúť nijakú zo súm určených ako odmenu za záväzky dohodnuté z dôvodu predmetného úveru, ako sú administratívne poplatky, úroky, provízie a akékoľvek ďalšie poplatky, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť. 87. Treba zdôrazniť, že neoprávnené zahrnutie súm tvoriacich celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom do celkovej výšky úveru bude nutne viesť k podhodnoteniu RPMN, ktorého výpočet závisí od celkovej výšky úveru. 88. Článok 19 ods. 1 smernice 2008/48 spresňuje, že RPMN, ktorá sa na ročnom základe rovná aktuálnej hodnote všetkých záväzkov, na ktorých sa dohodli veriteľ a spotrebiteľ, sa vypočíta na základe matematického vzorca uvedeného v prílohe I časti I tejto smernice (Príloha 2 zákona č. 129/2010 Z. z.) Táto smernica pritom stanovuje, že základná rovnica, ktorá stanovuje RPMN, kladie do rovnováhy na ročnom základe celkovú súčasnú hodnotu čerpaných prostriedkov na jednej strane a celkovú súčasnú hodnotu splátok a platieb poplatkov na strane druhej. Výška čerpania úveru v zmysle časti I prílohy I smernice 2008/48 tak zodpovedá celkovej výške úveru v zmysle čl. 3 písm. l) tejto smernice. 90. informácia spotrebiteľa o celkových nákladoch úveru vo forme miery vypočítanej podľa jednotného matematického vzorca má preto podstatný význam. Na jednej strane táto informácia prispieva k transparentnosti trhu v rozsahu, v akom spotrebiteľovi umožňuje porovnať ponuky úveru. Na druhej strane mu umožňuje posúdiť rozsah jeho záväzku. 91. Vzhľadom na vyššie uvedené treba na štvrtú otázku odpovedať tak, že článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 smernice 2008/48, ako aj bod I prílohy I tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené.“ Z predmetného rozhodnutia

súdneho dvora je zrejme, že údaj o úvere vo výške 5.000,00 eur nezodpovedá resp. nespĺňa požiadavku v zmysle § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. Súd má za to, že v časti označenia celkovej výšky úveru bolo potrebné uviesť sumu 4.850,00 eur (5.000,00 - 150,00 poplatkov za poskytnutie úveru, ktorý nebol žalovanej vrátený). Suma 4.850,00 eur bola skutočne daná k dispozícii spotrebiteľovi, ktorá nesmie byť fiktívne navýšená a uvedená ako údaj o celkovej výške úveru. Súd poukazujúc na vyššie rozhodnutie súdneho dvora má za to, že veriteľ - žalobca nespĺnil podstatnú náležitosť spotrebiteľskej zmluvy, čo vedie k záveru, že úver poskytnutý žalovanej sa považuje za bezúročný a bez poplatkov v súlade s § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z.z. v znení platnom v čase uzavretia zmluvy. V druhom rade sa súd zameril na ďalšiu podstatnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, a to nesprávne uvedená ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. Vzhľadom na predchádzajúci bod, je súd toho názoru, že žalobca neoprávnene zahrnul sumu poplatku za poskytnutie úveru do celkovej výšky úveru, čo nutne vedie k podhodnoteniu RPMN, ktorého výpočet závisí od celkovej výšky úveru. Súd kontrolným výpočtom prostredníctvom Interaktívnej kalkulačky na výpočet RPMN vedenej na stránke www.fininfo.sk - portál finančnej osvety a ochrany finančného spotrebiteľa MF SR zistil, že pri zadaní vstupných údajov: dátum pôžičky 25.08.2015, výška úveru 5.000,00 eur, pravidelná splátka 87,19%, doba splácania 96 mesiacov, dodatočný náklad 150,00 eur bola PRMN vo výške 16,7% a splatená suma (v zmluve ako celková čiastka) vo výške 8.520,24 eur. Avšak pri zadaní rovnakých vstupných údajov okrem výšky úveru, ktorú súd nahradil výškou skutočne poskytnutého úveru 4.850,00 eur bolo zistené, že RPMN je vo výške 17,17%. Súd je toho názoru, že žalobca sa v neprospech a na škodu spotrebiteľa odchytil od zákona o spotrebiteľských úveroch v otázke správnosti RPMN, čím uviedol spotrebiteľa do omylu. V zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa pritom postačuje len možnosť, aby bol spotrebiteľ uvedený do omylu. Vstupným údajom vo výpočte je výška skutočne poskytnutého úveru, t.j. 4.850,00 eur. Je teda jednoznačné, že žalobca uviedol nesprávnu výšku RPMN a to v neprospech spotrebiteľa, ročná percentuálna miera nákladov predstavuje hodnotu 17,17% a nie 16,12% (rozsudok NS SR 5Sžo/32/2014 zo dňa 25.05.2015). Vyššie uvedené vedie v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. Vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že veriteľ žalovanej úver skutočne poskytol, avšak nie vo výške 5.000 eur tak ako je uvedené v zmluve, ale vo výške 4.850 eur, pretože sumu 150 eur žalobca použil na úhradu poplatku za poskytnutie úveru a táto suma nebola v zmysle Sadzobníka poplatkov žalovanej vrátená, nakoľko nedodržala podmienky tam uvedené. Žalovaná však svoju povinnosť splácať úver porušila a zaplatila žalobcovi len splátky v celkovej výške 1.482,54 eur za obdobie od 25.09.2015 do 27.02.2017. Z dôvodu porušenia zmluvných podmienok žalovanou (nesplácanie úveru riadne a včas), žalobca úver zosplatnil dňa 1.6.2017. Nakoľko poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov a žalovaná celkovo uhradila len sumu 1.482,54 eur, má súd za to, že nie je možné žalovanú zaviazat' na úhradu zvyšku žalovanej istiny a úrokov z úveru nad rámec rozsudku tunajšieho súdu sp. zn. 2Csp/121/2017 - 98. Vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru súd zamietol žalobu v časti istiny vo výške 1.104,62 eur, úroku vo výške 218,98 eur, úroku z omeškania vo výške 5% zo sumy 1.104,62 eur od 02.06.2017 do zaplatenia a úroku vo výške 5% zo sumy 218,98 eur od 02.06.2017 do zaplatenia. Súd sa ďalej zaoberal otázkou dôvodnosti nároku v časti úrokov vo výške 13,90% ročne z nezaplatennej istiny 4.472,08 eur od 02.06.2017 do zaplatenia, čiže v časti uplatneného zmluvného úroku z nesplateného úveru po vyhlásení splatnosti úveru. Súd je toho názoru, že žaloba je v tejto časti nedôvodná a súd aj v tejto časti žalobu zamietol. Z ustanovenia § 503 ods. 1 ObZ vyplýva, že záväzok dlžníka platiť zmluvne dohodnuté úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky, ktorého koniec je zavŕšený tzv. splatnosťou úveru. Po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru veriteľovi patria dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých prostriedkov iba do splatnosti dlhu, kedy veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru, čo konštatoval aj Krajský súd v Prešove v rozsudku zo dňa 12.05.2014 sp. zn. 1Co/160/2013, alebo v rozsudku zo dňa 30.05.2012 sp. zn. 1Co/30/2012, či Krajský súd v Žiline v rozsudku zo dňa 26.03.2015, sp. zn. 9Co/138/2015 a tiež Najvyšší súd SR v rozhodnutí R 59/1998. Jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru. Následne prvým dňom omeškania spotrebiteľa žalobcovi nevzniká právo na zaplatenie dohodnutého úroku z úveru, ale iba nároky z porušenia práva, napr. právo na zaplatenie úrokov z omeškania, keďže veriteľ po lehote splatnosti peňažné prostriedky už ďalej neposkytuje, čo konštatoval aj Krajský súd v Banskej Bystrici v rozsudku sp. zn. 14Co/8/2017 - 82 zo dňa - 12.09.2017, v rozsudku sp. zn. 13Co/7/2017 zo dňa 27.03.2018 a tiež v rozsudku sp. zn. 17Co/347/2017 - 94 zo dňa 08.03.2018. Zmluvne dohodnuté úroky preto nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania, ktoré majú sankčný charakter za omeškanie s vrátením poskytnutých peňažných prostriedkov zo strany dlžníka.

Predmetom konania ostala časť lehoty na plnenie priznanej pohľadávky a to istiny vo výške 1.104,62 eur, úrok vo výške 218,98 eur, úrok 13,90% ročne z nezaplatennej istiny 4.472,08 od 02.06.2017 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5% ročne z istiny 1.104,62 eur od 02.06.2017 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplatených úrokov 218,98 eur od 02.06.2017 do zaplatenia a trovy konania. Žalovaná žiadala, aby jej súd povolil splácať dlh v splátkach z dôvodu, že je na rodičovskej dovolenke s príspevkom vo výške 220,70 eur, súčasne poberá invalidný dôchodok vo výške 132,80 eur. K svojej rodinnej situácii uviedla, že je samoživiteľka, sama zabezpečuje starostlivosť o dve deti, na staršie dieťa platí otec teraz výživné vo výške 10,00 eur - 15,00 eur, na druhé dieťa neplatí. K jej výdavkom patrí výdavok za elektrinu 55,00 eur mesačne, drevo 200,00 eur na tri mesiace, náklady na staršie dieťa vo výške 140,00 eur. Taktiež uviedla, že má nedoplatky na pôžičkách vo výške 200,00 eur a mesačne spláca po 10,00 eur. Dlh voči zdravotnej poisťovni vo výške 100,00 eur zatiaľ nespláca. Žalobca sa vyslovene nevyjadril, že súhlasí so splátkami, len namietal ich výšku, ktorá by nemala byť nižšia ako splátka uvedená v spotrebiteľskej zmluve. Pri zohľadnení výšky dlhu a majetkové a sociálne pomery žalovanej a pomery žalobcu, je súd toho názoru, že jednorazové plnenie dlhu voči žalobcovi by bolo pre žalovanú likvidačné, finančná situácia žalovanej tiež neumožňuje, aby zaplatila žalobcovi dlh v predĺženej lehote napr. do 90 dní. Preto súd žalovanej povolil splácať dlh v splátkach, avšak vo vyššej splátke, než aká bolo dohodnutá v zmluve o spotrebiteľskom úvere a súčasne je tiež dodržaná stála rozhodovacia prax, podľa ktorej by k zaplateniu celého dlhu i vo forme splátok malo prísť najneskôr do 36 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa takáto výhoda poskytla. Na podporu záveru o takto povolenej výhode žalovanej súd poukazuje na zverejnený zisk a tržby žalobcu za rok 2018 (žalobca zvýšil zisk o 47% na 22,01 mil. eur a tržby mu narástli o 14% na 110,3 mil. eur, zdroj: www.finstat.sk) a má za to, že ak žalovaná zaplatí svoj dlh v splátkach, tak ako určil súd, hospodárenie žalobcu tým neutrpi. Navyše, ak žalovaná nezaplatí čo len jednu splátku, stane sa splatným celý dlh a žalobca ho bude môcť exekučne vymáhať. Súd dal teda žalovanej poslednú šancu na zaplatenie dlhu v splátkach - takéto splnenie dlhu žalovanou pomôže pri jej riadnom plnení vyhnúť sa exekučnému konaniu a žalobcu neprímerane nezaťažú. O trovách konania v prvom stupni rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP a priznal žalobcovi náhradu trov konania podľa pomeru úspechu v rozsahu jeho čistého úspechu 43,60 % (úspech žalobcu 71,80% - neúspech 28,20%). Súčasne je povinný podľa § 396 ods. 1 CSP rozhodnúť aj o náhrade trov odvolacieho konania. Vzhľadom k tomu, že žalobca bol v celom rozsahu v odvolacom konaní úspešný, priznal mu náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%.

5. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca a to v rozsahu, v ktorom bola žaloba zamietnutá a v časti splatnosti pohľadávky a v časti trov konania na súde prvého stupňa a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a), h), f) civilného sporového poriadku a žiadal, aby odvolací súd v zmysle § 388 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie v tomto rozsahu zmenil a žalobe v celom rozsahu vyhovel. Žalobca v odvolaní nesúhlasí s rozhodnutím súdu prvej inštancie, že v predmetnej úverovej zmluve bola nesprávne označená celková výška úveru, kde bolo potrebné uviesť sumu 4.850,- eur a nie sumu 5.000,- eur, nakoľko spotrebiteľovi bol poskytnutý úver len vo výške 4.850,- eur a suma 150,- eur predstavovala poplatok. Ďalej súd prvej inštancie konštatoval vo svojom rozhodnutí, že je nesprávne uvedená ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa, nakoľko žalobca neoprávnene zahrnul do sumy úveru aj sumu poplatku za poskytnutie úveru v celkovej výške úveru a z týchto dôvodov je potrebné považovať predmetný úver v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. za bezúročný a bezpoplatkový. Taktiež žalobca uviedol, že nesúhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že veriteľovi patria dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých prostriedkov iba do splatnosti dlhu a poukázal na skutočnosť, že žalovaná vo svojom podaní a taktiež na pojednávaní nepopierala záväzok žalobcovi, iba uviedla, že tento nemôže zaplatiť naraz a žiada splátky. Žalobca je toho názoru, že súd porušil právo žalobcu na spravodlivé súdne konanie a postupoval v rozpore so zásadou kontradiktórnosti súdneho konania, keď v rozpore s § 151 CSP skúmal tvrdenia žalobcu, ktoré neboli žalovaným spochybnené. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave č.k. 10Co/6/2018-96 z 29.11.2018 č.k. 10Co/333/2017 z 31.01.2019. Taktiež odvolateľ nesúhlasil s tvrdením súdu prvej inštancie, že zmluva neobsahuje údaje o celkovej výške úveru a že v zmluve je nesprávne uvedená RPMN, nakoľko je toho názoru, že žalovaný bol s poplatkom za poskytnutie úveru riadne a preukázateľne oboznámený a uzrozumený a vyjadril s ním podpisom na úverovej zmluve súhlas. Právny základ poplatku za poskytnutie úveru vyplýva z ustanovenia § 499 Obchodného zákonníka a predstavuje zložku ceny predmetu plnenia. Ustanovenie § 499 Obchodného zákonníka uvádza, že poplatok za poskytnutie úveru možno dojednať ako jeden z dvoch nárokov na protiplnenie za poskytnutie hlavného predmetu plnenia úveru. Poplatok pritom nemožno zamieňať ani stotožňovať s úrokom. Žiadať tento poplatok je možné len v prípade, ak veriteľ poskytuje úvery v rámci predmetu svojho

podnikania. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 29.11.2017 č.k. 43Co/19/2017-103, v ktorom sa okrem iného uvádza, že poplatok za poskytnutie úveru je vlastne dohodnutá odplata za to, že žalovaný úver vôbec bude poskytnutý, výška odplaty je v zmluve jasne dohodnutá tak, že spotrebiteľovi je táto výška jasná, zrozumiteľná už pri uzatváraní zmluvy. Žalobca je toho názoru, že hodnota RPMN bola v zmluve uvedená správne, t.j. v súlade so zákonom a v prípade, ak má súd pochybnosti o správnosti jej výpočtu navrhuje, aby súd vykonal dokazovanie vyjadrením odborne spôsobilej osoby, resp. znaleckým dokazovaním, nakoľko výpočet RPMN podľa zákonom stanovenej rovnice vyžaduje odborné matematické znalosti. Ďalej žalobca poukázal na ďalšie rozhodnutia krajských súdov, v ktorých sa hodnotí výška RPMN a to Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 29.11.2017 č.k. 43Co/19/2017-103, Krajského súdu v Košiciach zo dňa 16.01.2018 9Co/114/2017, Krajského súdu v Trnave zo dňa 28.02.2018 č.k. 10Co/408/2016-54 atď. S poukazom na ustanovenie § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, § 13 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. žalobca ďalej uviedol, že obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj zmluvné úroky, ktoré nemožno stotožňovať so zákonnými úrokmi z omeškania. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškania dlžníka ani prípadné zosplatnenie dlhu, ktoré je skutočnosťou zakladajúcou vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, pričom nárok na úrok z úveru neovplyvňuje. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 6 Cdo/113/2018 zo dňa 30.07.2019, publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 55/1996, rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29.05.2018 č.k. 3Co/108/2017, Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.03.2018 č.k. 8Co/138/2017-83, Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.11.2018 č.k. 8Co/206/2018-175, Krajského súdu v Žiline zo dňa 31.01.2017 č.k. 11Co/12/2017, rozhodnutia Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 29.11.2017 č.k. 43Co/23/2017, zo dňa 16.08.2018 č.k. 43Co/29/2018 atď., v ktorých sa okrem iného zdôrazňuje, že oznámenie žalobcu, že sa celý úver stáva splatný alebo odstúpenie od zmluvy nevyklučuje, aby bol dlžník pri omeškaní s vrátením úveru povinný platiť ako úroky z úveru, ktoré predstavujú cenu odplaty za prenechanie peňažných prostriedkov na ich používanie, nie odplatu podľa § 499 Obchodného zákonníka za dohodnutie záväzku poskytnúť úver, tak aj úroky z omeškania, ktoré sú sankciou za porušenie povinnosti, t.j. za nezaplatenie dlhu riadne a včas. Ďalej žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Nitra zo dňa 19.06.2018 č.k. 12Co/116/2017, zo dňa 07.12.2017 č.k. 8Co/193/2017-88, zo dňa 30.11.2017 č.k. 7Co/366/2017-84, zo dňa 11.12.2018 č.k. 12Co/4/2018, rozhodnutia Krajského súdu Košice č.k. 3Co/346/2017 zo dňa 28.09.2018, č.k. 5Co/77/2019 zo dňa 20.06.2019 atď., v ktorých sa zdôrazňuje skutočnosť, že v zmysle ustanovenia § 503 Obchodného zákonníka bez ďalšieho nie je možné uzavrieť, že úrok patrí len do splatnosti úveru, keďže toto ustanovenie upravuje otázku splatnosti úrokov, nie otázku doby trvania povinnosti platiť úroky. Doba trvania povinnosti platiť úroky upravená len určením jej začiatku v § 502 Obchodného zákonníka a koniec doby je ponechaný na vôľu zmluvných strán. V zásade je možné dohodnúť zmluvný úrok až do doby vrátenia úveru. Žalobca taktiež poukázal na rozhodnutia Krajského súdu Prešov č.k. 14Co/22/2018 zo dňa 29.01.2019, č.k. 14Co/29/2018 zo dňa 15.01.2019, č.k. 25Co/71/2018 zo dňa 31.01.2019 v ktorých rozhodnutiach sa zdôrazňuje skutočnosť, že odstúpením od zmluvy sa menia len podmienky, za ktorých je dlžník povinný svoju povinnosť splniť. Dlžník už ďalej nie je povinný splniť dlh v lehotách a za podmienok dohodnutých v zmluve, ale na požiadanie veriteľa v plnom rozsahu s tým, že je povinný vrátiť dlžnú čiastku s úrokmi aj po odstúpení od zmluvy o úvere, keďže nejde o sekundárny záväzok, ale o záväzok pôvodný, ktorý sa odstúpením od zmluvy modifikoval vo svojej splatnosti. Ďalej odvolateľ poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky č.k. 33Cdo/221/2014 zo dňa 21.08.2014 a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 4 Obo/143/98 (R 59/1998). Žalobca taktiež nesúhlasil s priznaním plnenia v splátkach vo výške 94,- eur mesačne a poukázal na ustanovenie § 232 ods. 3 CSP a na rozhodnutia Krajského súdu v Žiline č.k. 11Co/91/2017-138 zo dňa 16.05.2017, Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 19.06.2019 č.k. 15Co/87/2019 a Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 17.04.2019 č.k. 19Co/163/2018 s poukazom na to, že priznaním splátok vo výške 94,- eur mesačne sa zapríčinilo, že žalovaný bude len istinu splácať 4 roky a v tomto smere rozhodnutie súdu nie je spravodlivé, nakoľko nemôže výrazne zvýhodňovať jednu zo strán na úkor druhej. Žalobca má za to, že výška priznanej splátky je neadekvátna výške priznanej pohľadávky, pretože výška splátky musí byť určená primerane tak, aby splátky neoprávneným spôsobom nezasiahli do práv žalobcu a v konečnom dôsledku aj žalovaného neúmerným predĺžovaním splatnosti. V tejto súvislosti ďalej poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 12Co/145/2017 z 31.07.2017, Krajského súdu v Bratislave č.k. 8Co/116/2017-64 zo dňa 30.01.2018, Krajského súdu v Trnave č.k. 23Co/392/2017-77 z 28.05.2018 atď. Žalobca taktiež nesúhlasil s výrokom o náhrade trov prvoinštančného konania, nakoľko je toho názoru, že pri určení hodnoty sporu má súd prihliadať iba na žalovanú istinu a úroky sú len príslušenstvom pohľadávky pri posudzovaní miery úspechu sa na ne neprihliada. Poukázal pritom na rozhodnutie Krajského súdu Nitra č.k. 12Co/145/2017 zo dňa 27.03.2018, Krajského súdu Nitra č.k.

25Co/40/2018 zo dňa 30.05.2018 atď. Vzhľadom na uvedené súd nemal teda pri posudzovaní úspechu a neúspechu prihliadať na úspech v časti príslušenstva a mal dospieť k záveru, že v konaní bol úspešný žalobca v rozsahu 50,60% (4.472,08 eur žalovaná istina, úspech v časti 3.367,47 eur priznaná istina, úspech žalobcu predstavoval 75,30% a neúspech 24,70% a teda čistý úspech žalobcu bol vzhľadom na výšku priznanej istiny v rozsahu 50,60%). Žalobca je toho názoru, že uplatnený nárok v celom rozsahu bol dôvodný a teda malo by byť vyhovené v celej časti uplatneného nároku a preto jeho úspech v konaní by mal mať 100% a preto žiada priznať náhradu trov konania v rozsahu 100%.

6. Žalovaná odvolací návrh nepodala, k odvolaniu žalobcu písomné vyjadrenie nezaslala.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. a), h), f CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti lehoty na plnenie priznanej sumy, v napadnutej zamietajúcej časti spolu so závislým výrokom o náhrade trov konania je potrebné ako vecne správne v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

8. Predmetom konania na súde prvej inštancie vedenom pod sp. zn. 2Csp/121/2017 je nárok žalobcu, ktorým sa domáha od žalovaného zaplata sumy 4.472,08 eur titulom istiny, úroku vo výške 218,98 eur, úrokov z omeškania vo výške 2,42 eur, úroku vo výške 13,90% ročne zo sumy 4.472,08 eur od 02.06.2017 do zaplata, úroku z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplata istiny 4.472,08 eur od 02.06.2017 do zaplata, úroku z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplata úrokov 218,98 eur od 02.06.2017 do zaplata.

9. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie v časti určenia lehoty plnenia priznanej pohľadávky vo výroku I., v napadnutej zamietajúcej časti vo výroku II. (v časti istiny 1.104,62 eur, úroku vo výške 218,98 eur, úroku z omeškania vo výške 5% zo sumy 1.104,62 eur od 02.06.2017 do zaplata, úroku vo výške 5% zo sumy 218,98 eur od 02.06.2017 do zaplata, úroku vo výške 13,90% ročne zo sumy 4.472,08 eur od 02.06.2017 do zaplata) a v závislom výroku o náhrade trov konania.

10. Už prvým výrokom preskúmaného rozsudku právoplatnou časťou (§ 367 ods. 2 CSP), ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.369,88 eur (istina úveru 3.367,46 eur vzniknutej ako rozdiel sumy poskytnutého úveru vo výške 4.850 eur a žalovanou zaplata sumy 1.482,54 eur + 2,42 eur úroky z omeškania) spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 3.367,47 eur od 02.06.2017 do zaplata, tak ako bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Skalica sp. zn. 2Csp/121/2017-98 zo dňa 06.03.2018 (v tejto časti nadobudol rozsudok právoplatnosť dňa 28.04.2018) sa odvolací súd už nebude zaoberať, nakoľko žalovaný proti tejto časti rozsudku odvolanie nepodal a preto sa nemohol stať tento výrok predmetom odvolacieho prieskumu.

11. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania jemu predchádzajúceho, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i v prevažnej miere správne právne posúdil.

12. Pretože odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, a pretože odvolací súd zároveň v prevažnej miere zdieľa i

právne závery súdu prvej inštancie vo veci, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odkazuje na prevažne správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku.

13. Odvolací súd v zmysle ustanovení § 379 a § 380 Civilného sporového poriadku viazaný rozsahom a dôvodmi odvolaní sa plne stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, keďže jeho argumentácia bola vecne správna, objektívna, presvedčivá a v neposlednom rade v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu SR ako aj nálezmi Ústavného súdu SR. Mal za to, že všetky dôvody, ktoré žalobca uvádzal v odvolaní, vyriešil už súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, pričom rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nie je možné posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria jeden celok.

14. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré strana môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. V odvolacom konaní sa dispozičná zásada prejavuje tým, že odvolací súd je viazaný rozsahom odvolania, t.j. že odvolanie prejedná len v medziach, v ktorých ho odvolateľ napáda. Ustanovenie § 379 Civilného sporového poriadku zároveň vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania, pričom ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania. Odvolací súd je podľa ustanovenia § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku viazaný aj dôvodmi odvolania, t.j. na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s ustanovením § 365 Civilného sporového poriadku dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodovaní o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenie zistil. Jedinú výnimku predstavuje podľa ustanovenia § 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku oprávnenie odvolacieho súdu preskúmať vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, a to z úradnej moci.

15. Z obsahu dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyplýva, že dňa 25.08.2015 uzatvoril žalobca so žalovanou úverovú zmluvu č. 239434, v zmysle ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 5.000,- eur pri fixnej úrokovej sadzbe 13,9% ročne, RPMN 16,12% a priemernej hodnote RPMN 15,44%. Žalovaná sa zaviazala splácať úver v 96 pravidelných mesačných splátkach vo výške 87,19 eur so splatnosťou 25. deň kalendárneho mesiaca a splatnosť úveru bola určená ku dňu 25.08.2023. Podľa zmluvy žalovaná zaplatila za poskytnutie úveru poplatok vo výške 150,- eur. Listom zo dňa 01.06.2017 žalobca oznámil žalovanej, že banka rozhodla o predčasnej splatnosti celého úveru a vyzval žalovanú jednorazovo uhradiť banke celý dlh vo výške 4.753,48 eur s príslušenstvom, najneskôr do 11.06.2017. Z prehľadu splácania predloženého žalobcom vyplýva, že žalovaná na splátkach za čas od 25.09.2015 do 27.02.2017 zaplatila sumu 1.482,54 eur. Zo spisu ďalej vyplýva, že súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 06.03.2018 č.k. 2Csp/121/2017-98 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Skalica zo dňa 07.05.2018 č.k. 2Csp/121/2017-130 uložil žalovanej vo výroku I. povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.369,78 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 02.06.2017 do zaplatenia a to všetko v splátkach vo výške 50,- eur mesačne, splatných vždy k poslednému dňu v mesiaci, počnúc právoplatnosťou rozsudku pod následkom straty výhody splátok pre nezaplatenie jednej z nich, výrokom II. vo zvyšku súd žalobu zamietol a vo výroku III. žalobcovi priznal náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 43,60%. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Trnave uznesením zo dňa 16.04.2019 č.k. 9Co/179/2018-137 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti lehoty na plnenie priznanej pohľadávky vo výroku I. v napadnutej zamietajúcej časti (výrok II.) ako aj v závislom výroku o náhrade trov konania (výrok III.) zrušil a vec mu v zrušenom rozsahu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

16. Žalobca podal odvolanie z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) a h) Civilného sporového poriadku.

17. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, sa rozumie taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ustanovenia § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zoberal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo

prednesov strán nevyplynuli, alebo inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vplynuli z prednesov strán alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje hore uvedenému zákonnému ustanoveniu. Odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. písm. f) Civilného sporového poriadku je možné teda napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, nesprávnosť ktorého možno usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

18. K odvolaciemu dôvodu žalobcu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným odvolacím dôvodom, ale v danom prípade táto námietka nie je opodstatnená, pretože súd prvej inštancie jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré žalobu v celom rozsahu zamietol.

19. Súd prvej inštancie predovšetkým správne kvalifikoval právny vzťah založený zmluvou medzi žalobcom a žalovanou ako spotrebiteľskou zmluvou, keďže táto spĺňala definíčné znaky takejto zmluvy, ako aj definíčné znaky subjektov spotrebiteľskej zmluvy.

20. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na právnom názore, podľa ktorého je potrebné považovať spotrebiteľský úver, poskytnutý žalobcom žalovanej na základe zmluvy, za bezúročný a bez poplatkov, pre absenciu obligatórnej zákonom stanovenej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a to neuvedením celkovej výšky a konkrétnej meny spotrebiteľského úveru a nesprávne uvedenú ročnú percentuálnu mieru nákladov v neprospech spotrebiteľa (§ 9 ods. 2 písm. g/ a k/ ZoSÚ v znení účinnom do 29.9.2015 t.j. v čase uzavretia zmluvy).

21. Úprava spotrebiteľskej zmluvy tvorí právny základ ochrany spotrebiteľa v súkromnoprávných vzťahoch a je základným inštitútom spotrebiteľského práva.

22. Ustanovenie § 11 ods. 1 ZoSÚ (v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy) vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Výklad a aplikácia ustanovení ZoSÚ musí byť v súlade so zmyslom a účelom tohto zákona. Tým, že zákon nedodržiava iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy postihuje, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti. Vychodiskom spotrebiteľskej ochrany je faktické nerovné postavenie vo vzťahu k profesionálnemu dodávateľovi a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a dostupnosť právnych služieb, ako i možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednanie pripravený a pri uzatváraní zmluvy je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť a to formou obmedzenia autonómie vôle. Tá predstavuje elementárnu podmienku fungovania materiálneho právneho štátu, nie je však úplne absolútna a v rámci spotrebiteľských vzťahov je limitovaná princípom ochrany slabšej strany, teda spotrebiteľa (ktorý koná s dôverou v druhou stranu jej prezentovaný skutkový stav). Z uvedenej koncepcie spotrebiteľského práva vychádzal aj zákon ZoSÚ, ktorý stanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotrebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti, a to práve tie, ktoré sú uvedené v § 11 ods. 1 ZoSÚ zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciu pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu.

23. Jednou z obligatórných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo v zmysle ustanovenia § 9 odsek 2 písm. g) Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia Zmluvy o úvere aj uvedenie celkovej výšky spotrebiteľského úveru. V Zmluve o úvere bola ako výška poskytnutého úveru uvedená suma 5.000 Eur. Z obsahu spisu však vyplýva, že žalovanému bola poskytnutá suma 4.850 Eur. Do výšky sumy poskytnutého úveru žalobca zahrnul aj poplatok za poskytnutie úveru v sume 150 eur. Uvedený poplatok však nepatrí do celkovej výšky poskytnutého úveru. V tejto súvislosti odvolací súd tiež poukazuje na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-377/14 zo dňa 21.04.2016, v zmysle ktorého, cit.: „3.Článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES ako aj bod I prílohy I tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené.“

24. Vzhľadom na nesprávne uvedenú celkovú výšku úveru má odvolací súd zato, že je potrebné dospieť aj k záveru o absencii/nesprávnom uvedení náležitosti v zmysle ustanovenia § 9 odsek 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch, a to ročná percentuálna miera nákladov a predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Jedným z predpokladov použitých pre výpočet RPMN je totiž celková výška úveru. Vzhľadom na skutočnosť, že v Zmluve o úvere bola uvedená výška úveru, ktorá nerefletovala skutočne poskytnutý úver, odvolací súd má za to, že v zmluve boli nesprávne uvedené / absentovali predpoklady použité na výpočet RPMN. Zmyslom údaju o RPMN obsiahnutom v zmluve o spotrebiteľskom úvere je poskytnúť spotrebiteľovi pravdivú informáciu (v číselnom vyjadrení) o skutočnej výške nákladov súvisiacich so spotrebiteľským úverom. RPMN by teda mala odzrkadľovať skutočnú cenu spotrebiteľského úveru, ako číslo vyjadrené v percentách na ročnej báze, ktorá umožní spotrebiteľovi posúdiť rozsah jeho záväzku. RPMN je dôležitou informáciou i z hľadiska výhodnosti spotrebiteľského úveru, pretože pre spotrebiteľa sa najvýhodnejší môže javiť ten spotrebiteľský úver (pri porovnateľných parametroch úveru), ktorý má najnižšiu hodnotu RPMN. Neuvedenie týchto zákonných náležitostí v zmluve o úvere môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, preto sankcia spočívajúca v zániku nároku veriteľa na úroky a poplatky stanovená vo vnútroštátnej právnej úprave sa musí považovať za primeranú.

25. Odvolací súd tak rovnako ako súd prvej inštancie dospel k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru.

26. Vzhľadom na záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru bolo nadbytočným riešiť otázku nároku žalobcu na dohodnutý úrok, či už do zosplatnenia alebo po zosplatnení.

27. Pokiaľ žalobca potrebné zistenia v konaní odvodzuje od jeho nerozporovaného tvrdenia na základe ustanovenia § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku, takýto postup v spotrebiteľských sporoch (§ 290 - § 306 Civilného sporového poriadku) nepovažuje odvolací súd za náležitý v prípade, že súd požaduje skutočné preukázanie žalobcom tvrdenej skutočnosti. Postup súdu prvej inštancie, ktorý napriek pasivite žalovanej podrobil skúmaniu skutkové tvrdenia žalobcu, je v súlade s ustanovením § 295 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz. Takýto postup je v súlade so zásadami, na ktorých spočíva konanie s tzv. slabšou stranou. Za stavu, kedy súd v spotrebiteľskom súdnom spore trvá na dôkaze, pričom dodávateľ, resp. jeho právny nástupca nepreukáže existenciu ním tvrdenej skutočnosti, ktorá má byť dokazovaním preukázaná, ustanovenie § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku o nespornosti nepopretých skutkových tvrdení sa neuplatní. Súd je totiž vždy povinný ex offa skúmať náležitosti spotrebiteľskej zmluvy a taktiež je ex offa povinný poskytnúť ochranu spotrebiteľovi ako slabšej zmluvnej strane, a to aj v prípade, že sa spotrebiteľ svojich práv v konaní nedovoľáva. Námiety žalobcu s poukazom na ustanovenie § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku odvolací súd považuje za neopodstatnené.

28. Ďalej bolo predmetom odvolacieho konania preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie v časti určenia lehoty na plnenie priznanej pohľadávky a v závislom výroku o náhrade trov konania.

29. Podľa § 232 ods. 4 CSP ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradím ich splatnosti, ak súd nerozhodne

inak; súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

30. Citované ustanovenia upravujú všeobecnú lehotu na plnenie (tri dni), ktorá začína plynúť od právoplatnosti rozsudku. Súd môže tiež povoliť plnenie v splátkach, ktorých výšku a podmienky zročnosti určí, pričom hľadiskami pre úvahu súdu, či má žalovanému, ktorého platobnú povinnosť určil, priznať výhodu splátok, bude najmä výška priznaného plnenia, platobná schopnosť žalovaného, aj v konaní prejavená snaha o plnenie záväzku, možnosť žalobcu domáhať sa plnenia jednotlivých splátok v prípade ich nedodržania a skutočnosť, že by prípadné zdržanie v plnení súdom ustanovené povinnosti nedodržaním jednotlivých splátok nebolo v riešenom prípade vzhľadom na osobné pomery žalobcu príliš ťaživé.

31. Jedným z ustálených pravidiel rozhodovacej praxe súdov je pravidlo, podľa ktorého by k zaplateniu celého dlhu i vo forme splátok malo prísť najneskôr do 36 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa takáto výhoda poskytla (resp. v časovom intervale takéto rozpätie prekračujúcom nanajvýš nepatrne) a to i pri zohľadnení okolností získania žalovaným nespornej výhody (odkladu) už praktickým donútením žalobcu uplatniť právo na súde.

32. Výška sumy priznanej rozsudkom súdu prvej inštancie na istine predstavovala sumu 3.369,88 Eur, ktorá pri rešpektovaní vyššie priblíženého pravidla o rozložiteľnosti splátok najviac na tri roky odôvodňuje výšku splátky 94,- Eur mesačne, tak ako žiadala žalovaná.

33. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že princípu vyváženej ochrany práv oboch strán sporu i so zreteľom k okolnostiam vlastným tejto konkrétnej veci (s prihliadnutím k skutočnosti, že žalovaná od podania žaloby neuhradila dlh ani čiastočne, na strane druhej s prihliadnutím k jej zlej sociálnej situácii, nakoľko je na rodičovskej dovolenke s príspevkom 220,70 eur, má dve vyživovacie povinnosti k maloletým deťom, poberá invalidný dôchodok vo výške 132,80 eur a má dlhy vo výške 300,- eur) zodpovedá lehotu na plnenie a povolenie splátok tak ako rozhodol súd prvej inštancie. Podľa názoru odvolacieho súdu sú dané dôvody v zmysle § 232 ods. 3 veta druhá CSP, na základe ktorých je dôvodné určiť, že peňažné plnenie možno umožniť žalovanej vykonať aj v splátkach, pričom s prihliadnutím na výšku dlhu, ako aj na skutočnosť, že táto svoju pohľadávku už predtým, ako sa stala predmetom súdneho konania, mohla splácať v splátkach, súd prvej inštancie správne určil výšku mesačnej splátky s tým, že omeškanie s plnením či i len jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

34. Ďalej sa odvolací súd zaoberal odvolaním žalobcu voči výroku o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie a dospel k záveru, že súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí správne posúdil vzťah uplatneného nároku v konaní v súvislosti s dopadom na náhradu trov konania. Nárok uplatnený žalobcom pozostával z istiny 4.472,08 eur ako aj z uplatneného vyčísleného príslušenstva 218,98 eur a 2,42 eur. Súd prvej inštancie následne správne ustálil pomer úspechu sporových strán (úspech žalobcu v sume 3.369,88 eur a úspech žalovanej v sume 1.323,60 eur) a dostatočne odôvodnil priznanie náhrady trov konania žalobcovi v rozsahu 43,60 % spôsobom zrozumiteľným, zodpovedajúcim zákonnej úprave.

35. Podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

36. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd potom rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej lehote na plnenie priznanej pohľadávky (výrok I.), v napadnutej zamietnutej časti vo výroku II. a v závislom výroku o náhrade trov konania vo výroku III. a IV., v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

37. Podľa § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP žalovanej ako úspešnej strane sporu vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, odvolací súd však vychádzal z toho, že žalovanej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli, keď sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrila, ani si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnila, preto bolo dôvodné žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznať.

38. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).